

BUDAFOK-TÉTÉNY
KULTÚRÁJÁÉRT
közalapítvány

Nyertes novella

Illusztráció: *Szigeti Gyula*

bp22kultura@gmail.com

FELNŐTT KATEGÓRIA |
I. HELYEZETT

Saltz Balázs Üzenet a méhből

A novella egy különleges
nézőpontból szólal meg:
egy meg nem született gyermek
hangján,
iróniával és humorral reflektálva a
felnőtt világ állapotára
és a jövőért viselt felelősségre.

BEMUTATJUK

Üzenet a méhből

Saltz Balázs

Felnőtt novellairó pályázat – I. helyezett

Budafok–Tétény Kultúrájáért Közalapítvány

Üzenet a méhből

novella

Szerző: **Saltz Balázs**

A mű a Budafok–Tétény Kultúrájáért Közalapítvány
novellaíró pályázatának felnőtt kategóriájában
I. díjban részesült.

A novellához készült illusztráció
a Klauzál Ház Kamaratermében
2025. december 4. és 2026. január 8. között
volt megtekinthető.

Üzenet a méhből

Néhány perc eltelt, mire Dr. Bányai Tihamér lassú kortyokkal elfogyasztotta harmadik pohár whiskyjét is. Negyediket már nem kért, teljesen megnyugodott. Közben ifjabb Bartics leült vele szemben a fotelba, lassan iszogatót és intett ügyvédjének, hogy most már olvassa fel azt a levelet, amelyet nyilvánvalóan e célból vett elő megérkeztekor. Barticsné Schneider Aranka nem nyúlt a vízhez, egyre nagyobb feszültséggel figyelte a férfiakat, főleg Bányait. A jogász szinte égni érezte az arcát a rá szegeződő két szempár pillantásaitól. Érezte, itt az idő, olvasni kell.

– Nagyon meg fogtok lepődni, figyelmeztetek benneteket! – mondta.

Miután mindketten bólintottak, hogy felkészültek, feszült, de higgadt hangon olvasni kezdte a levelet, amely így szólt:

„Kedves Édesapám, Édesanyám!

Tudom, meglepődve fogadják majd az igen tisztelt Ügyvéd Úrhoz eljuttatott leveletem, mivel tudomásom szerint eddig még senki sem írta le gondolatait születése előtt, de úgy éreztem, a világban mostanában zajló borzalmak, továbbá a modernizáció előrehaladta okán nekem meg kell tennem ezt. Előrebocsátom, nagyon tisztulem kedves Szüleimet, főleg Édesanyámat, aki fájdalmakat is kész elviselni értem. Ezt nagyra értékelem, mégis lesznek feddéses, kívánalmak és feltételek is jelen levőben. Előre leszögezem még, hogy ezen írásban fellelhető tényeket részint hallottam, mivel mindent hallok, amit Édesanyám, na és persze őt is, részint pedig olvastam őket a Magzattvédők Egyesületének a magzatok közt illegálisan terjesztett lapjában, a Méhi Hírmondóban, aminek legutóbbi számában a mi családunkról külön melléklet szólt. Ez az újság kéthetente jelenik meg, ingyenes, minden magzathoz eljut, de csak a magzattá válástól számított ötödik hónaptól. Kijelentem még, hogy már korábban írtam volna, de csak most, hogy magzat-létem nyolcadik hónapjának harmadik hetébe léptem, most érzem magam elég érettnek és bölcsnek ahhoz, hogy felelősségem teljes tudatában lejegyezhessem töprengéseim végeredményét.

Kezdjük tehát a feddésesekkel. Hogy gondolhatta azt Édesapám és Édesanyám, hogy nem sokkal a holokauszt, a kommunizmus után, a terrortámadások és háborúk időszakában valaki is a világra akaródzik jönni? Ezen kívül nem kívánhatják, hogy én is részt vegyek az örökös étel utáni küzdelemben, amit először osztályzatok, majd pénz, rang, dicsőség, státusz és sok hasonló sületlenség hajhászása tetéz! Ezen ellenérveimet sajnos fogantatásom előtt nem tudtam elmondani, így belátom, nem tudták figyelembe venni. Enyhítő körülménynek veszem azt is, hogy maguknak is van egyéni sorsuk, döntéseiket el kell fogadni. Ezen felül tudom, már a negyven évet ostromolják mindketten, gyerek pedig a kinti vélemények szerint mindenkinek kell.

Jöjjenek a kívánalmak. Hallom, legifjabb Bartics Jenő lenne a nevem. Nem, nem és nem! A Barticsot nem bánom, meghagyhatjuk, na de a többi! Bartics Jenő. Rendben van, mindenkit így hívtak a családban évszázadok óta, de az a „legifjabb” hülyén venné ki magát egy idő után. Őszintén meg kell osztanom kedves szüleimmel, hogy itt, magzat berkekben meglehetősen Jenő ellenes a hangulat. A múltkor is két kolumnás cikk jelent meg a Méhi Hírmondóban, és a vélemények eléggé dehonesztálóak voltak a Jenők számára. Nem bánom, válasszanak maguk, csak könyörgöm, ne Jenőt! Azután a születésem utáni időszak. Ha lehet, az első pár évben senki ne zavarja nyugalmaimat a becses családból, persze Édesanyám és Édesapám kivételével. Maguk megpróbálkozhatnak a neveléssel. Nem szeretném, ha itt puszilgatna, cirógatna, gügyögne nekem a kedves család. Ha lehet, anyai nagyanyámat a továbbiakban is mellőzném, mivel úgy hallottam, neki még Édesapáménál is nagyobb a bajusza. Ha nem gond, az iskolát kiiktatnám, nem szívesen találkoznék velem egykorúakkal. Néha egy-egy magántanár szóba jöhet esetleg.

Ezek csak kérések voltak. A követelések következnek. Felnőtté válásom után saját lakás, autó sofőrrel, fix életjáradék életem végéig – az összeget később megbeszéljük. Ja, és még két dolog. Egyrészt szeretném, hogy a jövő heti választásokon ennek a Bérczeinek a pártja nyerje. Győzzetek meg minél több embert! Itt már a lelkesedést is díjazom. A másik komolyabb ügy. Szeretném, ha a

szomszéd Marikával születésem után eljegyeznénk egymást. Úgy hallottam, már tízévesen egész jó cickói vannak. Ezt nagyon komolyan gondolom, beszéljék meg velem és a szüleivel is.

Különben nagyon jól érzem magam itt Édesanyám méhében. Igazán meleg, bensőséges hely, a koszt is remek. Gondolják meg felvetéseimet, majd válaszoljanak nyugodtan szóban, én mindent hallok. Este tíztől reggel nyolcig alszom, ekkor ne zavarjanak. Ha esetleg nem tetszenének a válaszaik, előfordulhat, hogy itt bent maradok még egy ideig. Annál is szívesebben maradnék, mivel azt ígéri a Méhi Telekom, hogy a kilenc hónap magzat lét lejáta után telefont is bevezetnének a továbbra is a méhben lakóknak. Ezt az indokolja, hogy akkor már hivatalosan csecsemőkorba lépünk, a babáknak pedig természetesen jár a telefon, internettel együtt. Szóval, tényleg örömmel élnék itt még egy darabig. Ennek egyetlen hátránya lehet, hogy ne adj Isten, kinövöm Édesanyámat, Ő pedig szétrobban. Ezt igazán nem szeretném, jól fontolják meg minden szavukat. Úgy egy hónap múlva írok ismét, megint az ügyvéd úron keresztül juttatom el leveletem. Abban értesítem Édesapámékat a továbbiakról. Addig is minden jót kíván, szerető fiuk: (név még bizonytalan).”

Amikor az ügyvéd befejezte a felolvasást, idegesen hebegett egy darabig, majd letette a papírt az asztalra, és szó nélkül távozott. Bartics és felesége néhány percig összeölelkezve, szótlanul állt a kanapé előtt. Bartics Jenőnek vegyes érzései támadtak. „Az én fiam!” – gondolta valahol mélyen, száját viszont nem ezek a szavak hagyták el, amikor elengedte feleségét és a vécé felé indult.

– Bűdös kölyök!

Bezárkózott a mellékhelyiségbe és hányt, hányt percekig. Ifjabb Bartics Jenőné pedig egyedül maradt magzatával a kanapé előtt, és mivel jobb ötlete nem akadt, elájult.